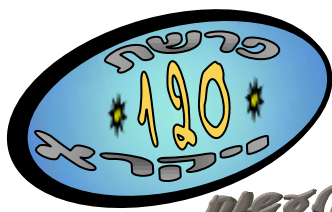

מזל טוב! לשב"צ נולדה פינה חדשה. בפינה הזאת נתקדם אי"ה בכל בפעם עוד קצת בספר מסילת ישרים. הספר הזה מאוד מרכזי וחשוב בחיים שלנו. הרב דב ליאור שליט"א, הרב של קריית ארבע, קונה אותו כמתנה לברית מילה, לתינוק החדש. שזה יהיה הספר הראשון שלו. כבר מההתחלה, שיהיה לו מסילת ישרים. "ולמה הספר הזה כל כך חשוב?" כי הספר הזה מלמד אותנו איך לא להיות מלאכים. "מה???" טוב, נסח את זה ככה: הספר הזה מלמד אותנו איך להיות בני אדם. "אני כבר בן אדם!". נכון. נסביר את עצמנו. גם לך היה פעם חלום להיות מלאך? לעוף בשמים, משוחרר מתאוות, קרוב לה'... אחליה חלום, לא? "כן". אז זהו, שעם כל הכבוד למלאכים, יש לנו יתרון עליהם. "איזה?". יתרון משמעותי מאוד. "כן, איזה?". יתרון ענק. "שהוא?". הם נבראו כבר במדרגה מאוד גבוהה, אבל... זהו. הם גם יישארו בה. הם לא מסוגלים לטפס משם עוד. נכון שנקודת הזינוק של האדם נמוכה הרבה יותר, אבל אם הוא יתקדם, הוא עוד יעקוף אותם ויטפס למעלה למעלה. לאדם יש את יכולת ההתקדמות, הצמיחה, ההשתפרות. כשהוא נולד, הוא רחוק משלמות, אבל במהלך החיים שלו הוא צועד במסילה שמקדמת אותו אליו. הוא הולך ומאיר את עצמו- עוד קצת אור ועוד קצת אור, עד שכולו נהיה מואר. מכף רגל ועד ראש. "תותח. ואיך עושים את זה? איך אני אדע איך להתקדם?". בדיוק לשם זה נכתב הספר הזה - מסילת ישרים. ללמד אותנו איך להתקדם ולהתיישר עוד ועוד במסילת חיינו. "מי חיבר ת'ספר?". את הספר חיבר הרמח"ל- ר' משה חיים לוצאטו זצ"ל, שחי באיטליה לפני כ-300 שנה. מסופר שכשהגרי"א מוילנה זצ"ל ראה את הספר, הוא אמר שאם הרמח"ל היה בחיים, הוא היה הולך ברגל לקבל את פניו. "נשמע מצוין. נתחיל לצעוד?".

שב"ץ

מינוני של שב"ץ מאת האל"ג

אל"ג יודעת למה אכילים כרפס הביטול באין הסדר? בטח שיש יודעים - כדי לפרקטניס ישימו אב
לשינויים, וישאלו מה מיוחד באופן הזה, ונספר אדם שהיה זה מיוחד, כי בא יצאנו ממצרים. ככה זה
פאך, פחא אלו יגרי. אז זהו, לפרקטניס כבר הגרעלו לשינויים האלה, וזה כבר לא מפגיש אלה, אדם
לא ושאליש שלאלה, ואיבדנו אג כן הפרקטניס קראג: היום בספרים סיפור חן יד שלחיתס אסדר ג'לסק...

אמישו זהה קראו מושיקו. מושיקו הוא יד בן 10 שמועד שלחישם יכרפס השביל אגרום אולדים
שישאלו. הפריח או שכאלם כבר הגרעלו ממזמן לשינויים, והוא החילט שלאצם השנה - הם יחלני פאחיס
פרקטניס שלו ישאלו כמו שצריך ימה נשגרה הילזה הזה? אור - אלה. אסדר הוא הפושט כלשהכישפ
שלו מונחם איכשלה חן המקדימה של פראש, והחוצה נחנקת בגך פאכנסייס. הפחילט שינוי קאלי אשמו.

מושיקו אדם שמורידים גיקרנה מהשולחן כדי שהילדים יחשבו שנלמדה האלוהה. מפניס גישולחן. אין
אולכ. זה יגרום אדם לשאלו. הוא החילט באמג אגרום אדם לשאלו. הוא הגחיל אסולף גיצחולג אגיסכ"ס
של כולם כמו הפניו לשאחני פאחולג. זה גרם אמישו לשאלו מה קרה, אבל זה לא היה הפרקטניס. זה
היה פאכא שלו: ימה הפניו? מושיקו חנה: צריך אגרום דברים מוכרים כדי שהילדים ישאלו, נכון?!

פאכא של מושיקו קרא או וחס או באאכן וכדי שלא כולם ישמחו, והוא יגבייש: "אגרה צודק, אבל הוא
לא נפחך אג הפחלם, בסדר? המטרה שלנו היא שהם ישאלו מה מיוחד באופן הזה, נכון? ינכון, חנה
מושיקו. יומה חשבו אנו שהם ישאלו מה מיוחד באופן? שאלו פאכא. יאוידי", משך מושיקו בכגף ימין,
"אני רק יודע שצריך שישאלו באופן הזה שלאלה אין אי מושג אמה".

"אז יש אי רחיון, חסל או פאכא, פנה, גשאלו אג כולם אגרה שלאלה - למה באופן הזה שלאלים שלאלה?
ימה, אני יודע קטן? רק הילדים שלאלים שלאלה, נחלה מושיקו. יאל, מה פגאם. אגרה יודע ממט גדלו.
חלדבה - אגרה אדמג שצריך שישאלו שלאלה, יודע שלומד אג הפחלג הוא יודע גדול", פדליג אגלו פאכא,
"אגם גדולים שלאלים". "באמג? אמה?", שאלו מושיקו. "גשאלו אג כולם, אלו מישו יודע", פזיג פאכא.

מושיקו סייס אג הפחלגדמג פחלשאלו פם פאכא שלו, וחצר אמקם. בדך הוא סידר אג הכישפ,
והפזיג אג הפחלג שלו מביג הפסור שלו, שגפיה קצת בג חוקין... אחלג הפרנה שלאלה אגלו חן מה
הוא פאכא דיברו, והוא אמר אפ שלפא אור שהפא גדלו כי הוא אומד פאכג. היא אמרה: "אפה",
מושיקו שלו בקול: "יהי! יש לי שלאלה! אמה שלאלים שלאלה באופן הזה? ומה גם הפדולים שלאלים?!"

אמא פזיגה שלדזיף אספר אג הפניו של יציאג מצרים בצורה של שלאלה, כי כשגרה שלו שלאלה,
אגרה מסוקין אדגה מה הגשבה, וקולו אגרה יגרי. דוד יואג פזיג שלאלו זה הפניו של פסח -
פאמונה. אהבין פאמונה לא מבינים פכא, ולא גמיד יכואים אפסכור פכא. יש אנו שלאלה לא פשטוג. אגם
אם אין אנו גשולג חלופין - אמונה צדין מאמינים. מושיקו קיבל גישולג והגיישג במקום מרצה.

אנאוידיג מה היה הפמטר, כי בדוק אז פייג צריך אכג, ככה שלגם אי נגרה שלאלה: מה קרה בסוף?
שביצ שלום, שמריהו.

תארו לעצמכם שאתם יוצאים לטייל בחוץ, והאים עץ
מגו נסי. זה מזכיר לכם שעוד לא עשיתם ברכת
האילנות. אפשר לברר על העץ הזה?

אז מה עושים? מי שרואה שני עצי מאכל עם פרחים
בחודש ניסן, מברך. ועדיף שיהיו משני סוגים.
יש עדיפות לברר על עצים מחוץ לעיר.

יש שמברכים כבר בראש חודש, כדי להזדרז במצוות.
לפי הרב אליהו זצ"ל, לא מברכים בשבת ויום טוב, ודעת
רוב הפוסקים (שפוסקים לפי הפשט), שאפשר לברר אז.

אם עבר חודש ניסן, יש מחלוקת אם לברר או לא, אז
למה לתכותי יש לכם חודש שלם, אז - צאו לפרדסים...

משה מאמר

כשמוציאים ספר תורה בציבור
לקרוא בו, נפתחים שערי רחמים
בשמים, ומעוררים את האהבה
למעלה.

התורה היא שם קדוש (של ה'). ומי
שעוסק בה נרשם ומתעטר בשם
קדוש, וכך הוא יודע סודות
עמוקים שלמעלה ולמטה, ולא
מפחד לעולמים.

יוסף ששמר את הברית זכה לכבוד
בעולם הזה ולכבוד בעולם הבא,
וזכה לברכה בעולם הזה ולברכה
בעולם הבא.

סיפור

הרב יחיאל יעקובסון שליט"א היה נפגש פעם בשבוע
עם קבוצת נערים שעזבו את דרך התורה, כדי שאם
ירצו לשבו, הוא יוכל לעזור להם. פעם אמרו לו
הנערים שגורא מפריע להם שנועצים בהם מבטים
זועמים. הוא אמר להם: "כדי להתמודד עם זלזול,
תחזקו את הדימוי העצמי שלכם. זה לא יפריע לכם,
כי תרגישו שאתם מעל זה". אחרי שבוע, 1 מהם אמר:
"זה לא פועל. אני נוהג מצוין באופנוע, אבל זה לא
נחשב אצלם". הרב הציע להם: "תעשו 'מצוות של
חילונים', למשל: להאיר פנים לאחר זה מצווה, וגם
לעזור, ועוד דברים כאלה. כשיסתכלו עליכם, תחשבו
בלב: מה הוא מסתכל עלי? אני עשיתי מצוות של בין
אדם לחברו הרבה יותר ממנו!". במפגשים הבאים כל
אחד סיפר: "צ"ק היום עשיתי 60 מצוות", "זאני עשיתי
180". באחד השבועות סיפר נער 1: "עמדתי עם הרכב
ברמזור אדום, ובמעבר חציה עבר מישוהו שנעץ בי
כזה מבט... המבט היה כל כך חד, ולא מצאתי מצוות
שיעמדו מולי. פתאום נזכרתי שכשאתי עומד ברמזור
אדום ונזהר לא ליסוע, אני מקיים 'ונשמרתם
לנפשותיכם'. באותו רגע כיוונתי שאני מקיים עכשיו
מצווה. אתר כך, בכל סיבוב בכביש חשבתי על זה
שאני מקיים את המצווה לשמור על עצמי, וכל כמה
שניות נוספה לי מצווה". הוא סיפר שזה שימח אותו עד
שהוא נסע לבית כנסת, פתח את ארון הקודש, והודה
לה' על המצוות שהוא נתן לנו...
הקשיים לא באו סתם. הם באו כהכנה לגאולה.

המברך ברשת: אתר ישיבת קורת משה אתר, ר"ע ועזרוו falmaroo@gmail.com

קורא קבולה פשת השבוע

י"נ, תרים כבר רגלו ותחיל ללכתו מי בא אליו", קרא משגב למאיר, אחיו התיווך, שעדיין רק זוחל. מאיר
כנראה לא ידע מי בא למשגב, כי הוא נשאר במקום. "הוא מפחד ללכת, כי ככה הוא יוכל ליפול",
מסבירה לו אמא. "אז מה עדיף, להישאר זוחל?", שאל משגב, "ען, בוא אליו. זה לא כזה כואב". מאיר לא
זה, "טוב, תישאר זחל", התיישב משגב, והגך משם. "כשתרצה לגדול - תבוא אל, המורה להליכה שלך..."
בפרשה כתוב שמי שחוטא בטעות מביא קרבן. אדם רגיל מביא כבשה, וכהן גדול מביא פר. לכהן
הגדול יש אחריות יותר גדולה, ולכן כל טעות שלו הרבה יותר משמעותית. הוא צריך כפרה גדולה יותר.
יש טעות של חפ"ש (חייל פשוט), ויש טעות של רמטכ"ל. על טעות של חייל פשוט אפשר לשבת בכלא
ולחזור אחר כך ליחידה. על טעות של רמטכ"ל, אפשר בקלות ללכת הבייתה. כי הנעקים גדולים הרבה
יותר. אז אם ככה, אולי עדיף לכולנו להיות פשוטים, לא לשאוף להגיע לתפקידים רצויים? יש באמת
אנשים שמתאים להם שלא להיות בתפקידים של מנהיגים, אבל יש אנשים שמתאים להם להיות בראש
החץ. זה צידד אותם בכשרונות מיוחדים, ומועדים להם תפקידים גדולים. ולהם - אסור לפחד לשאוף
לגדולות. אסור להם להצטמצם ולהישאר במשבצת הקטנה שלהם זה נכון לגוב מנהיגים של ציבור, אבל
גם לגבנו - להיות מדרוך למשל. נכון שזאת אחריות, אבל לא מפחדים ממנה. לוקחים אותה על הכתפיים,
והולכים קדימה. בגדול. לפעמים יש קול קטן כזה בפנים שקורא: "למה לעלות למעלה? אם נפול משם,
זה יהיה כואב יותר. עדיף להישאר נמוך", אבל ההיפך הוא הנכון. מי שיוכל - צריך לעלות לגדול, ולא
לפחד מפילות. להיזהר מן: לא לחשוב "מה יהיה אם זה יקרה?", אלא להתקדם, לעשות, ולהיזהר
בפועל שזה לא יקרה. ואם זה יקרה - לקום שוב ולחזור למקום הגבוה, האחרון. עדיף שהמצב הרגיל
יהיה גבוה ואם נפלים - קמים וחוזרים אליו שוב, מאשר להיות כל הזמן במקום נמוך ממה שמתאים. לא?
גם על המרח צריך לברך. ואחרי שאוכלים אותו לבד, כורכים אותו עם המצה - הקשיים לא באו סתם. הם באו כהכנה לגאולה.